

Et land i krise

Et ødelagt land

Før krigen mod Iran 1980-88 var Irak et land i vækst. Irak råder over hele 10% af verdens oliereserver, og med stigende oliepriser og vestens behov for olie skovlede landet valuta ind. Det irakiske olieeventyr i 1970'erne gav så mange penge til landet, at der blev råd til at bygge uddannelses-steder og hospitaler over hele landet og udvikle moderne servicetilbud. Både uddannelses- og sundhedsvæsen hørte til nogle af de mest velfungerende i den arabiske verden, og det var gratis for befolkningen at bruge dem. Telefonnettet, strømforsyningen og kommunikationsvejene blev udvidet, og vejen lå åben for videre udvikling og bedre levevilkår.

"Det eneste jeg ønsker for mine børn og min familie er at leve et anstændigt liv"
Ahmad Hassan, 35 år

Men efter godt 20 år med Saddam Husseins udmarvende krige mod Iran og Kuwait og efterfølgende FN-sanktioner er Iraks økonomi i akut krise. Det har tæret på service-ydelserne, og gratisprincippet er blevet afløst af bruger-betaling.

Der er ikke penge til at drive hospitalerne, og der er voldsom mangel på medicin. Udviklingen er standset, og leve-standarden er dalet til samme niveau som i 1940'erne.

Arbejdsløsheden er med sine 50% katastrofalt høj og et tegn på et land, der er gået i stå.

Fra Baghdads fattige bydel

Hverdagen er præget af hyppige strømafbrydelser, hvor hele bykvarterer bliver omsluttet af mørke. Veje, havne, broer og jernbaner over hele landet er lagt i ruiner, og der er hverken penge eller materialer til at genopbygge det ødelagte.

Baghdad er stadig hærget efter bomberne i 1991

Staten lytter med

Siden Saddam Hussein kom til magten, har han holdt Irak i et jerngreb og slået hårdt ned på politiske modstandere. Irak i dag er et gennemkontrolle-ret samfund. Overvågning og forbud er en stor del af hverdagen, især hvis staten har mistanke om kommunistiske eller kurdiske sympatier.

Kvinden har ikke råd til medicin til sine børn

Efterretningstjenesten har et vidt forgrenet netværk, fx arbejder mange taxachauffører som informatorer, så det er ikke smart at give udtryk for en regeringskritisk holdning over for mennesker, man ikke kender personligt.

Der er ikke ytringsfrihed i Irak. Kritikere af regeringen bliver systematisk forfulgt, tortureret og henrettet. Der er dødsstraf for at kritisere præsidenten. Medierne er statens forlængede arm; både tv- og radiostationer og aviser er statsligt ejede og loyale over for styret.

"Hvordan skal man udtrykke sine synspunkter, når man ved, at det kan koste én livet?"
Hassan al-Alawi, forfatter

Kun medlemmer af Baath-partiet kan få arbejde som journalister, og i det hele taget er et tæt forhold til Baath afgørende for at få arbejde inden for det offentlige. Korruption og bestikkelse er vidt udbredt - private butikker tvinges til at betale afgifter til Baath, hvis de vil undgå at blive lukket.